TOVERI

Länsen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MAKELA
SULO SYVANEN

TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.
ANTTI J. PARTAN, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Ei veljessota, vaan luokkasota.

Suomesta ei ole viime päivinä enää tullut juuri mitään lisätietoja, lukuunottamatta erästä lausuntoa, joka Tukholmasta tulleena ilmottaa että rautatieliikenne on jälleen melkein normaalitilassa Torniosta etelään.

Tämä yhdessä vallitsevan äänettömyyden kanssa saattaa osottaa, että Suomen työväestö alkaa olla aseman herrana, kuten Venäjältä tulleet viralliset tiedot joitakin päiviä sitte kertoivat. Porvarilliset uutistoimistot eivät halua tiedottaa työväestön voitoista. Mutta jos lahtarit olisivat voitolla, olisi siitä varmaan tiedotettu.

Täkäläiset suomalaiset santarmilehdet ovat raivoissaan. Eräs niistä lausuu jo että: "Kun vallassaolijat sallivat rosvouksia ja murhia, ovat he itse rosvoja ja murhaajia." Se ei ollenkaan huomaa, että se sillä lyö kaikkia vallassaolijoita, ja vähimmän kaikista Suomen sosialisteja, joiden se ei myönnäkään olevan vallassa.

Suomen työväestön voitto on omiaan saattamaan porvarien kätyrit raivoon kaikkialla. Ne tietävät että Suomessa ei vallitse kansalaissota, vaan luokkasota, johon porvaristo pakotti työväestön, päättämällä julkisesti asestaa lahtarinsa ja siten tukahuttaa työväestön vaatimukset.

Roistomaista on syyttää Suomen työväestöä vihollisuuksien alkamisesta, sillä sellaisessa tilanteessa ei ollut muuta valinnan mahdollisuutta kuin alkaa taistelu, tai kuolla nälkään. Porvaristo oli hiljoilleen varustautunut taisteluun. Se oli kouluuttanut lahtareita ja niiden johtajia Saksan armeijassa. Täkäläinen santarmilehdistö on kaiken aikaa kannattanut sen puuhia. Ja kannattaa edelleen, kunhan ne vain suuntautuvat työväestöä vastaan.

Luokkasodan pyörteissä ei ole muuta mahdollisuutta työväestöllä, kuin antautua avoimeen taisteluun, milloin porvaristo ajaa sen siihen tilanteeseen, jossa muut keinot eivät enää tepsi.

Kansalaissodaksi saattaisi kutsua Suomen taistelua siinä tapauksessa, jos sikäläinen porvaristo olisi välissään riitaannuttuaan saanut työväestön yllytetyksi taistelemaan kummankin porvaripuolueen riveissä. Mutta niin ei ole nyt laita. Huolimatta kaikista kansatieteellisistä määritelmistä, on porvaristo ja työväestö kuin konsanaan kaksi eri kansaa, vieläpä siinä suhteessa pahemmin toisistaan erillään että niiden välillä ei voi olla minkäänlaista etujen yhtenäisyyttä, kuten eri kansojen samoilla luokilla on aina.

Luokkatietoinen työläinen karttaa kansalaissotaa, mutta ei luokkasotaa, ja siksi porvaristo pitääkin tätä taistelua niin kauheana. Se on ensimäisen kerran joutunut vastakkain tinkimättömästi eduistaan kiinnipitävän työväestön kanssa, joka turvautuu veljesmaan työväestöön, sensijaan että kavaltaisi oman asiansa.

Suomen porvariston ilmotetaan tehneen jonkinlaisen sopimuksen Saksan kanssa, nähtävästi aseitten kuletuksesta, ja sitä kannattaa täkäläinen suomalainen santarmilehdistö, kannattamalla Suomen porvariston pyrkimyksiä. Se saattaa kokoontua lojaalisuuskokouksiin, amerikalaisten silmän peitteeksi, mutta se on valmis samalla hetkellä kannattamaan junkkerien vallananastushankkeita, kunhan ne vain tapahtuvat Suomen porvarien etujen mukaisesti. Sellaista on se lojaalisuus, jota santarmilehdistömme kannattaa; siinä ei ole rehellisyyttä nimeksikään, eikä voikaan olla.

Suomen asioista on mahdoton sanoa tällä kertaa mitään yksityiskohtaisesti varmaa. Emme niistä luultavasti saa tarkempia tietoja ennenkuin joskus keväämmällä saapuu Suomen lehtiä. Mutta yleisesti on selvä se, että siellä vallitsee ottelu elämästä ja kuolemasta, jossa työväestö taistelee epätoivoista taistelua olemassaolostaan. Syyttää työväestöä taistelun alkamisesta, on järjetöntä, sillä kuka tahansa saattaa sanoa, että aika taistelulle oli mitä epäedullisin. Sellaista ei Suomen työväestö olisi valinnut, jos siitä olisi riippunut ajan valitseminen. Mutta porvaristo käytti työväestön hätää hyväkseen, aikoen sen turvissa kukistaa sen vaatimukset veriin. Työväestö ei ollut asestettua, mutta porvaristo oli, ja siksi porvaristo pakottikin työväestön taisteluun.

Suomen tapahtumat eivät ole mitään muuta kuin esikuva siitä mihin kaikkialla sotamaissa lopulta jouduttaan. Kaikki Euroopan maat ovat siinä asemassa kuin on Venäjäkin, että porvariston ja työväestön väliset suhteet kiristyvät: kapitalistinen järjestelmä ajaa luokkasotaan muuallakin kuin Venäjällä.

Mailmanrauhan perusteet

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Feb. 12, 1918, as required by the Act of Congress October 15th, 1917.)

Allaolevat ponnet hyväksyttiin sosialistipuolueen toimeenpanevan komitean kokouksessa Chicagossa ja lähetettiin presidentille ja kongressille:

Yhdysvaltain presidentille ja kongressille:

Sotahulluus, jonka kouristuksissa monet kansakunnat, niihin lukeutuen omammekin, ovat eläneet, on haihtumassa. Sen vuoksi sosialistipuolue kansallistoimeenpanevan komiteansa kautta katsoo velvollisuudekseen lausua mielipiteensä niistä keinoista joiden avulla voitaisi saavuttaa pikainen yleinen ja kansanvaltainen rauha.

Me kannatamme ehdottomasti Venäjän sosialistisen hallituksen asettamia rauhanehtoja, joiden mukaan viholliswoimat ovat poistettavat kaikilta vallotetuilta alueilta ja sellaisten alueiden kärsimät vahingot korvattavat kansainvälisestä rahastosta; kaikkien hallinnollisesti kyseenalaisten alueiden ja kaikkien pienten kansojen asukkaille on tunnustettava oikeus itse päättää kohtalostaan; merillä ja maalla kaikkialla on taattava esteetön matkustus- ja tavarainkuletusoikeus; tasa-arvioset kauppasuhteet asetettavat voimaan kaikkien maiden välillä; tunnustettava yleinen aseista riisuutuminen ja julkinen valtojen välisten asiain julkinen käsittely, sekä perustettava tehoisa kansainvälinen järjestö rauhan ylläpitämiseksi, heikompien kansallisuuksien oikeuksien puoulustamiseksi (joihin kuuluvat siirtomaiden alkuasukkaatkin), sekä kansainvälisten suhteiden kunnioituksen takaamiseksi.

Me olemme tinkimättömästi vastaan kaikkia imperialistisia ja alueidenanastussuunnitelmia; kaikkia maantieteellisiä tai valtiollisia uudelleenjärjestelyjä, ja kaikkia rankaisusuunnitelmia, jotka sisältyvät taistelua käyvien maiden kapitalistiluokkien ja niiden hallitusten sotatarkotuksiin.

Me kiellämme empimättä, että Yhdysvaltain kansan tarvitsisi vuodattaa vertaan ja uhrata varojaan Europan kartan uudelleen järjestämiseksi. Jos sen uudelleenjärjestäminen on tarpeellinen, voidaan se tehdä paremmin ja nopeammin rauhanneuvotteluissa.

Nykyinen asema vaatii enemmän kuin ainoastaan rauhan tai sodan tarkotusten julistamista. Lupaus rauhanneuvotteluihin taipumisesta on nykyisin mitä välttämättömin.

Rauhanehtojen yksityiskohtainen määrittely on mahdoton ennen kuin kaikkien sotamaiden edustajat tapaavat toisensa rauhanneuvotteluissa.

Yksityiskohtaiset rauhanehdot käsittävä lausunto on turhaa. Sellaiset määrittelyt voivat pikemmin lisätä erimielisyyksien syitä, enentää vaikeuksia ja viivyttää rauhaa, kuin aiheuttaa rauhan palauttamisen.

Me kehotamme teitä vakavasti antamaan virallisen tunnustuksen Venäjän nykyiselle hallitukselle ja suostumaan sen kehotukseen ottaa osaa Venäjän ja keskivaltojen välisiin rauhanneuvotteluihin. Ja samoin kehotamme me teitä käyttämään voimanne liittolaisvaltojen taivuttamiseksi ottamaan osaa samaan kokoukseen.

Yhdysvaltain ja liittolaismaiden suostumus rauhanneuvotteluihin ajaisi liikkeelle koko mailman kansat, ja poistaisi maaperän keskusvaltojen kruunattujen ryöstäjien toimenpiteiltä. Siten menettäisivät kaikkien maiden itsevaltiaat kaikki ne väitteet, joita ne nykyisin käyttävät kansojen pettämiseksi ja valtansa säilyttämiseksi.

Siinä on tie mailman rauhaan.

MORRIS HILLQUIT,
VICTOR L. BERGER, ANNA MALEY,
SEYMOUR STEADMAN, JOHN M. WORK,
Sosialistipuolueen toimeenpaneva komitea.
ADOLPH GERMER,
Sosialistipuolueen kansallissihteeri.

Venäjän köyhälistön nousu

Kirj. Karl Kautsky.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Feb. 12, 1918, as required by the Act of Congress October 15th, 1917.)

Ensimäisen kerran historiassa on köyhälistö vallannut käsiinsä hallitusvallan kokonaisessa suuressa valtiossa. Sosialistit ovat ajna tervehtineet suurella riemulla jokaista köyhälistön nousua kaikkialla. Ja siten oli laita viime maaliskuullakin kun Venäjän vallankumous puhkesi. Luulisi siis, että bolshevikien onnistunut valtaannousu synnyttäisi sydämellisen ja rajattoman innostuksen kaikkialla.

Mutta sensijaan me huomaamme kansainvälisen sosialistiliikkeen piireissä niin laajalti kuin voimme nähdä, heräävän huolestuttavan kysymyksen: Miten tämä päättynee? Tämä kaikki on kuitenkin helposti käsitettävissä, kun ottaa huomioon ne erinäiset olosuhteet, joissa bolshevikien valtaannousu tapahtui ja jotka ovat seurauksena niistä tavattomista vaikutuksista, joiden alaisena Venäjän sosialidemokratia nykyisin taistelee.

Venäjän kansa on kolme-neljäsosalta maanviljelysväestöä ja enimmäkseen lukutaidotonta. Maanviljelyskin on vielä alkuperäisellä asteella ja kuletusvälineet varsin puutteelliset. Tässä takapajulla olevassa maanviljelysmaassa on kuitenkin sen muutamissa harvoissa teollisuuskeskuksissa, jotka niinikään ovat koko Venäjän valtiollisen elämän keskuksia, kehittynyt verrattain laajoja uudenajan teollisuusyrityksiä ja niiden mukana proletariaatti, joka ei kylläkään ole vielä henkisessä suhteessa jaksanut vapautua talonpoikaisesta kehityksestään, jonka keskuudesta se on tullut, mutta joka siitä huolimatta on vapaa kaikista niistä porvarillisista perinnäistavoista, jotka vaivaavat länsi-Europan työväestöä, joka on käynyt niin monta porvarillista vallankumoustaistelua. Ranskan työväestöä hallitsevat vielä nytkin suuren vallankumouksen tavat, ja Englannin työväestö ajattelee vielä monissa suhteissa vapaakauppa-radikalismin aatteitten tavalla. Venäjän proletariaatin johtavat ainekset sitävastoin omaksuvat täydellisesti ja välittömästi uusimman ja korkeimman kaikista proletariaatin ajatustavoista: marxilaisen. Ja sen kautta on sen kehittynein ja voimakkain kerros kulkenut eteenpäin marxilaisuuden selvällä polulla.

Se oli tämä käyhälistökerros, joka johti voittoon sen vallankumouksen, jota se vieläkin johtaa.

Siten on selitettävissä tässä tilanteessa ilmenevä näennäinen ristiriitaisuus, se nimittäin, että vallankumous, jonka maan tuotannollisen kehitysasteen kaikkien edellytysten mukaan pitäisi olla vain porvarillisen cikä sosialistisen, onkin köyhälistön, joka on paljon luokkatietoisempaa ja paljon paremmin käsittää luokkaetujensa sovittamattoman vastakkaisuuden koko porvarillisessa mailmassa kuin mikään tähänastisiin Europan vallankumouksiin osaa ottanut käyhälistö.

Säilyttääkseen valtansa tässä ristiriitaisessa tilanteessa, on Venäjän sosialisteilla edessään jättiläistehtävä. Ja tämä tehtävä on suoritettava mailman historian hirmuisimman sotakauden vallitessa.

Venäjän armeija, joka meni sotaan samanlaisena kuin se oli vuoden 1905 aikana, jolloin sitä kohtasi tappio ja hajaannus, on pitkän ja tuloksettoman, suuria tappioita ja, nöyryytyksiä täynnä olleen sodankäynnin seurauksesta hajallaan. Ja vain seikka teki mahdolliseksi vallankumouksen, jonka pani toimeen armeija yhtähyvin kuin siviiliväestökin.

Maaliskuulla nousivat kaikki tsaarivaltaa vastaan: osa siksi että sotaa ei käyty riittävällä tarmolla, ja voitokkaasti; osa taas siksi että sotaa käytiin. Viimemainittuihin kuului suuri enemmistö, varsinaiset proletaarit, talonpojat ja suuri osa keskiluokkaa. Kaikki ikävöivät rauhaa, ja rauhaa toivottiin vallankumouksen seuràuksena.

Rauhanvaatimuksen kannattajien keskuudessa on kuitenkin helposti huomattavissa kaksi eri joukkoa; toinen vaatien rauhaa millä hinnalla hyvänsä, voidakseen lopettaa ihmisteurastuksen ja nälähädän, ja toinen johon kuului aineksia, jotka vaikkakin kaikin puolin käsittivät valtiankumousyrityksen tavattoman merkityksen ja joiden päämääränä oli valtiollisen vallan valtaaminen rauhan solmiamisen jälkeen, eivät sittekään olleet halukkaat taipumaan raa'an mahdin asettamiin rauhanehtoihin, välittämättä siitä, olisivatko seuraukset siitä langenneet oman tai vieraan kansan kannettaviksi. Ne vaativat sellaista rauhaa, joka ei olisi sopusoinnussa ainoastaan fyysillisen mahdin vaatimusten kanssa, vaan johon sisältyisivät myöskin kansainvälisen kansanvaltaisuuden jälleenheräämisen ja voimistumisen ehdot ja köyhälistön taistelun valtiolliset perusteet.

Siten ajattelevat sosialistit eivät voineet yksinkertaisesti vain puoltaa aseista luopumista, välittämättä ollenkaan mitä sellaista mahdollisesti seuraisi. Eivätkä he myöskään voineet jättää porvariston haltuun armeijan ja hallituksen määräysvaltaa.

Rauhallisten olojen vallitessa olisi ollut käsitettävissä, jos sosialistit olisivat rajottaneet ajatuksensa siihen, että Venäjästä, ei voida nykyisissä suhteissa muodostaa sosialistista valtiota, ja niinollen olisi tällä kertaa kyliksi siinä, kun toimittaisi niin, että siitä muodostuisi mailman vapain porvarillinen tasavalta, jonka perustuslaki olisi mitä lakisisältöisin kansalaisvapauksiin nähden. Se yksin olisi ollut suunnaton voitto, eikä ainoastaan Venäjän kansalle, mutta kaikille kansoille.

Mutta sotatilanteen vallitessa olisi proletariaatin sodan kautta voittaman vallan jättäminen porvarien käsiin merkinnyt armeijan ja sodan päämäärien sekä rauhanehtojen määrittelyn jättämistä porvaristolle. Se olisi merkinnyt epäkansanvaltaisia pyrkimyksiä ja alueidenvalloitustarkotuksia varten tarpeettomasti jatketun sodan aiheuttamien vaarojen esilleloihtimista. (Jatk.)

MAILMANKATSOMUKSIA

BOLSHEVIKIT LIKELTÄ NÄHDEN.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Feb. 12, 1918, as required by the Act of Congress October 15th, 1917.)

Porvarilehdissä on julkastu seuraava, kuudetta vuotta Pietarissa asuneen englantilaisen kuvaus, joka hieman valaisee Venäjän nykyistä tilannetta sellaisena kuin se on. Niin monien seikkojen ollessa (porvareille) selittämättömiä, entisiin arvonmittoihin soveltumattomia, on mielenkiintoista katsahtaa pintaa syvemmälle.

Minun piti välttämättä saada passi Suomen rautatielle, joka jo kuukauden päivät oli toiminut epäsäännöllisesti erään lakon johdosta. Minulle sanottiin, että en pääse matkustamaan Pietarista (jossa olen asunut muutamia vuosia), mutta tiesin bolshevikien pitävän liikkeellä joitakuita junia, joten päätin mennä heidän päämajaansa pyytämään lupaa matkustaakseni niillä junilla. Monet ystäväni kehottivat minun vartomaan muutamia päiviä, kunnes bolshevikihallitus olisi kukistunut.

"Se ei vol pysyä pystyssä", he sanoivat.

"Minäpä luulen sen pysyvän", vastasin heille. "Yhdeksänkymmentä prosenttia kansasta on sen kannattajia, sikäli kuin venäläiset yleensä mitään joukolla kannattavat. Se pitää paremmin järjestyksen ja pitää parempaa huolta väestön elintarpeitten saannista kuin mitä Kerenskin vallassa ollessa pidettiin. Käyn pyytämässä passia Leniniltä tai Trotskilta."

Vaikeuksia puheille-pääsyssä.

Läksin Smolnan laitokseen, joka ennen oli tyttökouluna, ilmotin mitä olin vailla, ja minua kehotettiin asettumaan riviin miesten ja naisten joukkoon, jotka odottivat pilettejä päästäkseen haluamainsa tavattavien vastaanottohuoneisiin. Noiden piletien saanti näytti käyvän hitaasti. Minä ajattelin, että täytyy keksiä jokin joutuisampi keino. Niin erkanin jonottajain rivistä ja läksin kävelemään etuhuoneessa.

Eräässä huoneessa näin konekirjurin. Sanoin työlle olevani englantilainen ja tarvitsevani hänen apuaan. "Minä osaan englanninkieltä", vastasi tyttö. Se oli odottamaton onnenpotkaus. Hänen avullaan pääsin Trotskin huoneustoon. Ensi yrityksellä ja vielä toisellakaan en päässyt ministerin puheille. En kuitenkaan hellittänyt aikeestani. Rupesin tekemään tuttavuutta niiden kahden "toverin" kanssa, jotka vartioivat ovea, pistimet kivääreissä. Valittelin kovaa onneani, ettei Trotski laskenut minua puheilleen. He sanoivat, leikillään taputellen pistimiänsä: "Hyvä on —kyllä me saamme hänet taipumaan".

Laitoksen vahtimestari toi minulle lasin teetä ja kaksi suurta viipaletta erinomaisen hyvää mustaa (ruis-)leipää. Tarjosin hänelle juomarahaa. Mies virkkoi: "Ei, kiitoksia; se ei ole meillä tapana täällä". Tuskinpa olen elämässäni enemmän hämmästynyt. "Venäjä totisesti on uudestisyntymässä", sanoin itsekseni.

Jouduin siinä puheisiin hallituksen sihteerin herra Shatoffin kanssa. Sanoin hänelle, että saksalaisia yllyttäjiä toimi Venäjällä bolshevikien valepuvussa. "Se on Englannin syy", hän vastasi, "että heillä on täällä menestystä. Heidän juttunsa ovat perättömiä, myönnän sen. He väittävät Englannilla olevan itsekkäät aikeet: että se tahtoo anastaa Saksan kaupan ja saksalaiset siirtomaat, ja että se, samaten kuin Ranska ja Italia, toivoo etuja sodan jatkamisesta. Jos sanot heille, että heidän väitteensä ovat valetta, niin he vastaavat: 'Miksi sitte Englanti ei niiden lopettamiseksi ilmota sotatarkotuksiaan?' Tuo väite tavallisesti tehoo venäläiseen."

Soittoniekan näköinen.

Tuo oli niin uusi näkökanta minulle, että tuskin olisin tiennyt, mitä siihen vastata. Trotskin tulo pelasti minut. Näöltään hän on kuin pieni juutalainen Svengali (eräs tarunomainen juutalainen ihmesoittaja. — Suom.) Hän puhuu englanninkieltä hyvin. Ensin hän näytti kärsimättömältä, mutta muuttui sitte ystävällisemmäksi ja antoi maltillisemman lausunnon kuin mikään niistä bolshevikien julistuksista, joita olen lukenut. Hän näytti haluavan Suurbritannian myötätuntoisuutta. Vaikka hän aina on kieltäytynyt haastatteluista, hän pyysi minun julkasemaan tuon hänen lausuntonsa, mutta en usko sen läpäsevän brittiläisestä sensuurista. Hän on ovelia, jevottomia, juonia punovia luonteita en voi arvata, mitä hän tarkotti menettelyllään.

Myöhemmin tapasin Leninin. Hän on erittäin hyvänsävyisen näköinen vanhus — ei oikeastaan mikään vanha mies, mutta sitä laatua, joka ei koskaan ole voinut olla nuorena. Yhdelle nimikortilleni hän kirjotti nimensä "V. V. Uljanoff". Joka paikassa sille oitis annettiin tunnustus mitä suurimmalla kunnioituksella. Kaikkien kohtaamieni talonpoikien silmissä hän on maansa pelastaja. Hän puhuu hiukan englanninkieltä.

Kysyin häneltä muun ohessa: "Jos maanne etu vaatisi, luopuisittekö asemastanne?" Hän vastasi, että hän tekisi sen vitkastelematta. Trotskille tein saman kysymyksen, ja hän vastasi: "Tietysti, miksikäs en?" — Mutta nykyään heitä kannattaa yhdeksän kymmenesosaa väestöstä, ainakin maan pohjososassa.

\- - -

"RISTIÄITIEN YHDISTYS"

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Feb. 12, 1918, as required by the Act of Congress October 15th, 1917.)

Ranskassa olevia Yhdysvaltain sotamiehiä varten ilmottaa lakkauttavansa toimintansa viipymättä, senjohdosta kun ylikomentaja kenraali Pershing on kehottanut Yhdysvaltain naisia lopettamaan sen tapansa, että he "ottavat kummipojikseen" Ranskassa olevia yhdysvaltalaisia sotamiehiä. Yhdistys perustettiin sotaviraston luvalla Amerikan punaisen ristin alaosastoksi. Tämän 20,000 naista käsittävän yhdistyksen sihteeritär mrs. W. Leonard Davis ilmottaa johtokunnan päättäneen tiedottaa tästä hajaantumispäätöksestään heti saatuaan virallisen ilmotuksen, että Yhdistyksen monilukuisilta jäseniltä tulevat kirjeet ja paketit tukkivat postin, ja että kenraali Pershing ei hyväksy miestensä olevan kirjevaihdossa tässä maassa olevain naisten kanssa, joita eivät tunne. Tähän asti kerätyt varat tulee luovutettavaksi punaisen ristin sotilas-avustuskomitealle.

Näkyy siis näissä naisten tohinoissa olevan semmoistakin, joka enemmän miellyttää itse noita "avustajia" kuin asianomaisia autettavia.

\- - -

"Saatanan valtakunta"

on pakkasen kouristuksissa. Sen niminen pikku kauppala, Satan's Kingdom, on Vermontin valtiossa, 8 mailia Winstedin itäpuolella. Pakkasta oli parikymmentä astetta Fahrenheitin nollan alapuolella, ja puhelintietojen mukaan ei kivihiilen nokarettakaan saatavissa. Kaikkien täytyy polttaa puita. Asukasten täytyy vuorotellen valvoa yöllä syytääkseen puita pesään, etteivät kuolisi viluun.

\- - -

Äänettömän vastalauseen

sotamieheksi lähtemistä vastaan on pannut eräs mies Nottinghamissa, Englannissa. Hänet vangittiin tarkastuksesta poisjäämisen takia ja vietiin tarkastusasemalle, mutta siellä hän ei ruvennut puhumaan sanaakaan, eikä antanut jälkeen moneen päivään. Kun hänet sitte vietiin oikeuteen, niin siellä hän ei ainoastaan ollut puhumatta, vaan häntä ei saatu aukasemaan silmiänsäkään.

\- - -

Kyltymystä.

"Teatterissa sinä taputat käsiäsi, liikuttavissa kohtauksissa nousevat kyyneleet silmiisi ja sanasutkauksille sinä naurat—etkö sinä tosiaan koskaan opi herrastavoille?"

Järjestömme asioita

LÄNSIPIIRIN PUHUJAN MATKAOHJELMA.

Länsipiirin puhuja, toveri Alfred Hautamäki, puhuu Idahon valtiossa seuraavasti:—

Mullan, Idaho, helmikuun 20 ja sitä seuraavina päivinä.
Kellogg, Idaho, helmik. 25 ja sitä seuraavina päivinä.
Enaville, Idaho, helmik. 27 ja sitä seuraavina päivinä.
Cataldo, Idaho, maalisk. 2, 3 ja 4 päivinä.

Sen jälkeen tulee Hautamäki Washingtonin puolelle, jossa Washingtonin s. valtiokomitea järjestää hänen matkansa.

Toveri Alfred Hautamäki on tunnustettu parhaimpien puhujien joukkoon, joten maksaa vaivan mennä Hautamäkeä kuulemaan. Osastot, tehkää voitavanne puhetilaisuuksien onnistuttamiseksi. — Myöskin Länsipiirikomitea kehottaa jokaista s. s. osastoa toimimaan toveri Hautamäen puhetilaisuuksien aikana, jonkin sopivaksi katsottuna iltana, niin kut sutut ohjelma-illatsut, joista illatsuista luovutetaan tulot piirimme agitationirahastoon. Toveri Hautamäki paikkakunnallenne saavuttuaan antaa osastojen huvitoimikunnille apuaan iltamien järjestämisessä.

Toverillisesti,
LÄNSIPIIRIKOMITEA.

LÄNSIPIIRIN S. S. OSASTOJEN JA PIIRIKOMITEAN TOIMINTAKERTOMUS V:LTA 1917.

Piirikomitean jäsenet.

Vuoden 1917 piirimme edustajakokouksessa valittiin piiritoimikuntaan seuraavat toverit: W. N. Reivo, Aug. Nikula, Kalle Bellman, Tyyni Hyrskymurto, A. Mäki, Matti Niemelä, Jukka Mäkirinne ja Väinö Riippa, Astoriasta, kuusi ensimainittua tulen toimikunnan, vakituisiksi jäseniksi ja kolme viimemainittua varajäseniksi. Svensenin osastosta valittiin piiritoimikuntaan A. W. Wirta. Portlandin s. s.-osastolle annettiin oikeus valita piiritoimikuntaan yksi jäsen, ja mainittu osasto oli valinnut tov. Yrjö Tuukkasen. Käytyään yhdessä piirikomitean kokouksessa, hän erosi toimestaan ja hänen tilalleen tuli tov. Geo. Altman. Nämä jäsenet ovat toimineet piirikomiteassa ja ottaneet kokouksiin osaa kutakuinkin säännöllisesti.

Piirikomitean kokoukset.

Kuluneen vuoden aikana on komitea kokoontunut 12 eri kertaa. Kokouksista on yksi ollut Toverin johtokunnan kanssa yhteinen. Kokouksissa on yhteensä tehty 169 eri päätöstä.

Piirisihteerin toimi.

Vuoden ajalla on toiminut sihteerinä ja rahastonhoitajan kolme eri henkilöä, nimittäin Tyyni Hyrskymurto, toukokuulle saakka, W. N. Reivo, noin kuukauden ajan, ja lopun vuodesta Antti Mäki. Reivo ei ole ollut rahastonhoitajana, sillä senaikaa kun hän hoiti sihteerin toinita, piti Tyyni Hyrskymurto huolen raha-asioista. Piirimme edustajakokouksen määräyksen mukaan julaistiin sihteerin toimi hakukelpoisten toverin haettavaksi toukokuulla. Hakuajan kestäessä olivat tointa hakeneet seuraavat toverit: John Falls, Juliis Hyrskymurto, Antti Mäki ja Aaron Jääskeläinen. Toimeen valittiin Antti Mäki, kesäk. 16 p:nä. Sitten kesäkuun 16 p:n on piirivirastosta lähetetty vuoden loppuun mennessä 914 eri kirjettä ja postilähetystä, ja samalla ajalla on piirivirastoon saapunut 605 eri kirjettä ja korttia.

Valistustyö.

Vuoden alkupuolella kierteli Länsipiirin vuoristovaltioissa järjestön luennoitsija Moses Hahl, mutta hänen toiminnastaan ei piirikomitealla ole mitään tarkempaa raporttia. Se vaan tiedetään, että niissä osastoissa, joissa toveri Hahl luennoi, sai hän kuulijakunnan yleisen suosion puolelleen. Hahlin erottua toimestaan, lähetti järjestön toimeenpaneva komitea hänen tilalleen toveritar Sanna Kannaston. Kannasto kierteli piirissämme noin yhdeksän kuun vaiheille, jolla ajalla piti 260 eri luentoa, yhteensä 11,909 kuulijalle. Kaikki ne osastot, joissa Kannasto on puhunut, ovat hänestä antaneet kiitollisen lausunnon.

Toveri Leo Leino on kierrellyt piirissämme koko laajalti, mutta koska Leinon matkat on järjestänyt Washingtonin suom. valtiokomitea, ei piirikomitealla ole mitään varmoja raportteja Leinon toiminnasta. Osastojen lausuntojen perusteella on Leino onnistunut matkoillaan kiitettävän hyvin. Leinon matkakulujen peittämiseksi on piirikomitea luovuttanut Washington suom. valtiokomitealle $150.00. Piirikomitean lähettämänä on Leino käynyt yhden kerran Everettissä, Wash. Kun lännellä alkoi yleinen puutavarateollisuustyöläisten lakko, suunnitteli piirikomitea ja Toverin johtokunta yhteisesti, että lähetetään valtiustyöntekijä suurimmille paikkakunnille, joka samalla antaa tiedon lakkoasemasta ynnä muista asioista Toverin. Mutta mitään pitempiaikaista järjestäjää ei saatu, joten lähetettiin Toverin toimittaja W. N. Reivo käymään Grays Harborissa, tarkotuksella saada todellisia tietoja lakkoasemasta. Käytyään mainitulla alueella, Reivo selostikin lakkoasemaa Toverissa, johon silloin muutamat toverit tarrasivat kovasti kiinni ja olivat ihan vastakkaisella kannalla. Mutta jälestäpäin on selvinnyt, että selostuksessa osuttiin ihan oikeaan. Reivon matkakuluja korvattiin 13 dollarilla. Silloin tälloin on piirikomitea yrittänyt hankkia n.s. "tupa-agitaattoria", kuitenkaan siinä onnistumatta. Useassa piirikomitean kokouksessa on puhuttu Montanan järjestämisestä, mutta kun järjestäjän paikka on julaistu avoimeksi, ei ole ilmaantunutkuan hakijoita.

Usean kerran ovat lähiseutujen o-